

После малко време единъ отъ заптиетата се върна назадъ и излѣзе изново на пѣтя.

— Чакайте, момчета, да опаля и азъ, — рекохъ на момчетата и изпразднихъ пушката си. Противникътъ ми чегато потъна въ земята. Азъ се побояхъ да не бждеме обиколени отъ всѣка една страна и повелѣхъ на момчетата да отстѣпятъ назадъ. Голѣмъ ядъ ми кипѣше на сърдцето: моитѣ мечти — да удариме пощата — се разтуриха като мъгла. Прекипѣ ми, и азъ захванахъ да викамъ колкото си мога:

— Хей, ако сте сеймени, то излѣзте изъ шумата и елате да премѣриме юначеството си! Или вие, или ние... Ние сме народни хайдаци... Свобода или смъртъ!

Нищо се не чуе! Азъ бѣхъ принуденъ да увеличи гласа си. После малко време изъ шумака се зачу единъ гласъ, но тоя гласъ бѣше твърде далече.

— Насамъ, насамъ! — викахъ азъ.

Гласътъ се приближаваше все повече и повече къмъ мене.

— Вие какви сте хора? — викахъ азъ.

— А вие какви сте хора? — питаше той.

— Хитовъ и Папазооглу, — отговорихъ азъ.

— Дали сте вие, бе брате? — каза гласътъ.

— Ние сме, а вие кои сте?

— Ако сте вие, то ми кажете: де бѣхте на Гергьовдень? — попита той.

Азъ се позадържахъ да отговоря, защото се боехъ да не сж сеймени и да ме не изпитватъ.

— Наумявате ли си Синитѣ камъни? — каза той.

— Сега вече вѣрвамъ, че вие сте наши хора, — казахъ азъ. — А я ми ти кажи: кой ви е войвода? — попитахъ азъ после малко време.